

har desuden af Kassebeholdningen til de fælles løbende Udgifter bidraget saa betydelige Summer, at dersom dette ikke var skeet, saa vilde Forbringerne til Landsdelene være blevne saa meget høiere, saa vilde, selv under den gunstigste Forudsætning, Landsdelenes Tilskud være blevne større, end de nu ere fastsatte, om ikke dette Tilskud af Kassebeholdningen havde fundet Sted. Ved denne Fremgangsmaade er der altsaa i en væsentlig Grad raadet Bod paa, hvad der tidligere har været forlangt formeget fra Landsdelene. Naar man saaledes betragter Forholdene, som de for Dieblisset ere, saa kommer man til det Resultat, at der ikke er Meget tilbage, som overflødigende Kassebeholdning, hverken for Monarchiet eller for Landsdelene; det vil altsaa ikke kunne blive Summer af nogen Betydning, der i Virkeligheden kunne ventes af den strenge Ophjælpelse af det i Loven liggende Princip. Det er det, jeg har meent ved at sige, at medens vor formelle Berettigelse maa staae fuldkommen fast, og at dette Forbehold ganske simpelt kun udtrykker denne Berettigelse, er det et Spørgsmaal, om det nu er nødvendigt, saalænge Sagerne vedblive at holdes paa den Fod, som de nu holdes, nemlig, at man ikke gjør større Krav til Landsdelene end dem, som de med den største Sandsynlighed ville komme til at yde, om man fulgte den ganske lovlige Vej, og at det derfor maaskee vilde være rigtigere, ikke at reise dette Spørgsmaal, førend man seer, om Rigsraadet eller rettere sagt Regjeringen, thi det er den, det dreier sig om, vil paany slaae ind paa den urigtige Vej og lade Landsdelene betale mere, end der er fornødent til Statens Styrelse, for paa den Maade at faae Raadighed over større Summer; eller om den vil blive ved paa den Vej, den nu har betraadt, nemlig, sørge for, at Kravene ikke blive større end det, der efter den høieste Grad af Sandsynlighed vil være nødvendigt og som den grundlovmæssigt har at forlange af Landsdelene. Det var dernæst min Mening, at henstille til Overveielse, om denne Reservation, dette Forbehold, som nu kun har en formel Betydning, skjøndt den er velbegrunder, bør tages i dette Dieblis, eller om det er bedre at forsøge, om

der i den Vej, der er betraadt fra Finantsvæsenets Side, ligger, skjøndt ikke aabenbart, en Indrømmelse og Erkjendelse af, at man tidligere har betraadt en urigtig Vej.

Fischer: Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand vil indrømme, at dersom man ikke vedtager det af mig foreslaaede, men alder Beslutningen, saaledes som den er kommen fra Landstthinget, forblive uforandret, altsaa giver Decharge for Regnskabet uden Forbehold, saa giver man den fulgte Fremgangsmaade, saa giver man et Præcedens, som man senere meget vanskelig vil komme udover, og hertil skal jeg endnu sige den Bemærkning, at om end ogsaa Alt, hvad der var opkrævet formeget, var givet tilbage, om der ikke var en eneste Skilling at give tilbage mere, saa er der dog alligevel endnu een Ting at give tilbage, og det er Grundlovsbestemmelserne den urokkelige Fasthed, den Ukrænkkelighed, som de nødvendigtviis bør have; den skal gives tilbage.

S. M. Petersen: Jeg troer, at det er godt, at vi idetmindste her indbyrdes komme paa det Rene med, hvorledes vi opfatte det foreliggende Forslag. Dersom jeg ikke har misforstaaet den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), saa har hans Mening kort og godt været den, at Monarchiet har beholdt flere Penge i sin Kasse, end det strengt taget var berettiget til, men saa tillige afholdt Udgifter, som strengt taget kunde komme til at falde paa de enkelte Landsdele (Tscherning: Nei!). Ja, saa har jeg kun været heldig med Hensyn til Forstaaelsen af den første Deel af den ærede Rigsdagsmands Udtalelser, men uheldig med Hensyn til Forstaaelsen af den sidste. Men hvis det ikke er Tilfældet, at Monarchiet, ligesaa vel som det har beholdt flere Penge i sin Kasse, end det efter det indtraadte Fællesskab mellem de forskellige Landsdele var berettiget til at beholde, ogsaa har afholdt Udgifter, som strengt taget kunde overføres paa de forskellige Landsdele, saa er Sagen ikke for mig klar, og saa kan jeg ikke rigtig forstaae, hvad der skulde bevæge os til en saadan ubetinget Estergivenhed.